

עג:

עין משפט
נר מצוה

א (מ"י) פט"ו מהל'
מרומוס הל' ח':
קל"א ב מ"י פט"ו מהל'
מאכלות אסורות
הלכה ו סמך לזמן קמח
טו"ש"ע י"ד ס"י לח פט"ו
י"ד
קל"ב ג מ"י שס סמך שס
טו"ש"ע י"ד ס"י קל"ד
פט"ו א (וסעף ג):
קל"ג ד מ"י פ"ג מהל'
מרומוס הלכה א:

הזקוקים אמר הנד"ר באיסור אסור. פרש"י כגון היין של היתר
היה כבוד ואסור"כ נפל עליו יין נסך דמלא מין את מינו
ויעשור ולא שנה כי נפלו מים תחלה לא שנה לכסוף דלא אמרין
וראוי את היתר כאלו אינו והשאר מים רבין עליו ומצטלין אותו

יין נסך והסמך אין נמים שיעור
 לנעטלו הגדילו בהיתר כגון שהיין
 נסך היה כזבור ונפל סם קימון של
 מיס ונשפל עליו אין של היתר כבר
 ותתבטל וכן נסך נמים שהמים יוצרין
 עליו בהיתר לכדו ותתבטל
 ותשתבטל לגמרי שבו אינו חוזר
 וינעור ור' יוחנן הגדיל דאסור
 אחר מותר דלא אמר מלא מין אלא
 מינו וינעור והוא שנפלו מים תחלה
 בפרס"ם וקשיא לדוחק הוא חזק
 ממה שהפער רש"י מלחיה דר' יוחנן
 שנפלו מים תחלה דלכ"י לפיכך
 וע"ע"ק הא דפירש הגדילו בהיתר כגון
 שנפל יין על היתר לבקוף דהא לישראל
 דקאמר יין נסך שנפל לזבור משמע
 דליכא א"י יין הגדיל כדור משמע
 הנכרה יין נסך מחמת לזבור כו'
 וכן אמר הגדילו ממים דאסור כלומר
 בשעה שנפלו מים לזבור היה כבר
 ביו"ט שזכר נאסר הגדילו בהיתר
 כגון שנפל מים על היתר תחלה כדור
 ואסור"כ יין של אסור הכל מותר כיון
 שנטל דהיינו שלא היה כבר נאסר
 ור' יוחנן אמר הגדילו נמי דאסור
 מים שנפלו מים תחלה כיון לנכסין
 מותר דאית ליה רואין: **שנ"י** בבושת
 ותימה למה לו סלק את מינו אפילו
 מינו דיון של חולין יסמיע לבטל דלא
 יוחנן אית ליה במיני נמשא דלא
 בטל יין נסך ותרומה נמי עולה בק"א
 אלא תנא דנטייל במינה וי"ל דהא
 מ"רי דליכא ק"א ולכן אינו מנעטל:
 חו"י **מטב"י** ויין נסך. וה"ק דמים
 נמים נמשא: **מטב"י** מאי
 שטמא דבהיתירו כך איסור. מה
 הימיו נמשא ששמואל דאמר שמואל
 חטא אחת פוסרת את הכרי וכי
 הו"י דכל שהוא משול להמירו משול
 נמי לאקרו ותימה דהא משמע
 דעמחא דנטייל נמשא דהמירו כך
 איסורו וצירושלמי קאמר"י דעמחא
 נמשא דנטייל לו מתיירין וכל דבר
 שיש לו מתיירין אפי' בנאף לא בטיל
 כגון עגל וצביעית ומעשר והקדש
 ששטמא חטאין אבל שלא במיני נזות
 שטמא מרי טעמי ל"ל וי"ל

וְלִבְרִיבֵי תַרְבִּיבֵהוּ לֹא לִיבֵא אֱלֹהִים חֵד טַעְמָא דִּישׁ לוֹ מַמְרִין הִיוּ אֲמִינֵי
נִמְקָא הֵיכָא דְהַבְעִילִים צִבְיָר דְּלֹא יֵשׁ לוֹ מַמְרִין שֶׁהַבְעִילִים יְכוּלִים לְהַפְרִישׁ
אֶבֶן אִי לִיבֵא צִבְיָר אַחֲרָיו דִּכְדּוּל לֵילִין בְּמִקּוֹס שֶׁהַבְעִילִים שֶׁס' מִיָּם מִיּוֹן
יֵשִׁים לוֹ טוֹרָה וְהוֹאֵלָה הִיוּ כְּשֶׁאֵין לוֹ מַמְרִין כְּמוֹ שֶׁפָּרֵט בֶּפֶ' הָאֵבֶן
יִשְׁמַח דָּף נָשׁ וְסֵם וְהוּא מִיִּקְרִי יֵשׁ לוֹ מַמְרִין אֱלֹהִים טוֹרָה וְיִזְלֵהָ
לְהִכָּן אֲלֵטְרִין טַעְמָא דְהֵכָא מִשּׁוֹם כְּדֵהמִיכּוֹר אִי אִסּוּרֵהוּ וְלֹא לִיבֵא
אֱלֹהִים טַעְמָא דְהֵכָא הִיוּ אֲמִינֵי דְלֹא הִיוּ בְּנִשְׁהוּ אֱלֹהִים טַבֵּל גְּמוּר דְּהִימִירֵי
בְּנִשְׁהוּ כְּשֶׁמֻּחַל אֵבֶן מַעֲשֵׂר רֶשֶׁאין הַטְּבֹל לְתַרמוּת מַעֲשֵׂר דְּהִימִירֵי
אֱלֹהִים הִיוּ בְּנִשְׁהוּ דְהֵכָא מַעֲשֵׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר צִבְיָ אִפְרוּשֵׁי הִיוּ אֲמִינֵי
דְּאִסּוּרֵהוּ לֹא הִיוּ בְּנִשְׁהוּ לִכָּן אֲלֵטְרִין טַעְמָא דִּירוּשְׁלַמִי דִּישׁ לוֹ מַמְרִין:
חֲלֵי

השוכר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה

הגדילו. המים והיין באסור שגבל יין נסך בסוף והגדילו אסור ואלא אמרינן רואין את הסימא כאליו אינו אלא יין נסך מתחבר למינו ואין המים רבין עליו וכ"ש אם נפלו מים בסוף כדאמרן (ע"ל 0): **הגדילו בסימא.** שגבל יין היתר בסוף כגר בטל יין נסך

והשבעת לגמרי שוב אינו חוזר וישיב:
 ור' יוחנן אמר אפי' הגדילו באיסור.
 הוהיל ומים שפלו מחלה לא אמרינן
 מלא מין את מינו: א"ל ר' ירמיה
 ר' יודא ב"ר. ה' ירמיה לא הוה
 קים ליה בטעמיהו וסבר דטעמיה
 דחוקיה משום דלמח' לחזקו' אזי כח
 דכח' הלכך נפל מין ספק בפקא אורי
 נפל שטר בפקא אורי ור' יוחנן
 כרבנן דלמח' עד שיהא באיסור לבדו
 כדי לטעול את המים אבל הימר לא
 נא שטר. עמו לבטל את המים ולאסור:
 נא שטר. לריש' דלס' נפלה הימר

בסוף מומר: אלץ עקדם וסילק אס
בסיומו. ולא נשנס השיעור אפילו
ע"י ציור: אבל לא קדם וסילקו.
מטאורף המר לאסור להשלים את
השיעור: חוקים דאמר כמאן. אז
כריא קאמר אפי' הגדילו בהמר
אסור דהכא ליכא למימר קדם וסילקו
ואז כרנגו אפילו הגדילו לאסור

מותר דהא אמרינן אפי' נפל איסור
בסוף אינו אסור: **לכא**. בני פלוגתא
דשאוור איכא למימר חזקיה ור' יוחנן
תרייניהן א"ר כ"ה לא כרבינא דטעמא
דהנא ודהנא לא דמי דשאוור ה"ט
לכא בטיל משום דמתקן לכוניה עיסה
ואיסוריה לאו במשנהו ור"א ורובנן
זיה חס גורס פליגי דין נסך דמיני
איסורו דמשהו ושלל דמיני בנותן
טעם ופלוגתא דחזקיה ור' יוחנן משום
מינו ושאינו מיני: וברובין קפישלני
חזקיה. סבר לא אמרינן רואין את
מינו ושאניו אינו ושאינו מינו רבה
עליו ומכטלו אלל כיון דיון כשר
קודם ליון נסך ויון כשר היה רבה
על המים ב' נפל יין נסך מלא מין
את מינו ויעשרו אלל ב' נסך מלא מין
כרישא בטל ליה דמים דמים היו טפי
עליו וזה דבר נכש שרי דמשפטל
ויין נסך לא אמרינן חזר ויעשר:
ור' יוחנן. סבר דיון דנפל נסך למין
ושאינו מינו רואין את מינו כאליו
אינו ושאינו מינו רבה עליו ומכטלו:
ואינו. דמים לפי כח היין שרי דמים
שבעיהם כדי לבטל את התרומה
דכרוב: מפיו. מי אמרינן רואין של
חולין כאליו אינו והמים רבים על
התרומה לא דלמא מלא מין את מינו
ויעשר ורבה היין על המים:
מתנן.

והכלל. דמנתי דמשום יין נכף לא אינטריק דהא חנא ליה
 וזו צמינו במשהו ויין במים צותן טעם אלל לאחתי שאר
 איסורין אחא. כל טות טעם בששים משערין בדאמירין
 בשבטות חולין (דף נח.). **חוז מטבל יין נכף.** לקמן מפרש טעמא:
חטא אחס פוטריס הכרי. מתרומה דהא לא אחפרס שיטורא דידה
 דא ראשית בגנן כתיב ואפי' כל דרו ורבנן הוא דלמרי' עין רפה
 מארבעים חז' רעה אחד מששים צינתי אחד מחמשים:
במה אמרו טבל איסורו במשהו צמינו. אמרו אכל שלל צמינו
 צותן טעם משום דצמינו ליכא למימר כהימורו ק' איסורו אכל
 בשלל צמינו ליכא למימר הכי אלמא טעמא משום הכי הוא:
 מחנ'.

מסורת הש"ס

לעיל מע. עזרה ס"ב
 יא פסחים כט: חמורה יב.
 פסחים כט: (ג) שבת י:
 וישן (ח): חולין קלג:
 (יג) ויתכן (ס) חלה ס"ב
 (ז) ע"פ (ז) דברים
 (ח) (ת) ותרומות פ"ד מ"ב
 רבין עליו כחיות לבדו
 ובעל כ"ב רש"י (י) ע"י
 פ' מנחות כב: ד"ה ור'
 דה סדר תוס' ואח"כ עב.
 ר"י (ב) וכן בגמ' דין
 נדרים נח.

גליון הש"ס

ס' ד"ח שני ובר
דומה גמי עולה בק"א
ן ואחיס דף עג ע"ח
סוק' ד"ח ד"ח:

הנהגות הגר"א

[היום] ד"ה חוקיה. לך
 הגדילו כר. י"ב אל
 ושלמי כאן ובס"ב
 גלה מפורש כפרס"י
 א' אסור בסוף אסור
 ח' בסוף מותר אל כר
 נ' אחר ש' דל"ז חס
 לה בכל ענין מותר.
 י"ז יודע ש' דהקו לרש"י
 י"ח דומה חלה:

מוסף רש"י

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones